

GInfo 101

Iată că a apărut și al o sută unulea dalmațian... Scuze! Al o sută unulea număr al revistei dalmațienilor... Ba nu! Scuze din nou... Al o sută unulea număr al revistei noastre în care vorbim despre dalmațieni... Nu-i adevărat... Nu despre dalmațieni vorbim... Nu despre dalmațieni ar trebui să vorbim!

Este al o sută unulea număr al *GInfo*, adică cel care urmează după al o sutălea și cel care, dacă apare înainte de al o sută doilea. Bineînțeles, dacă un meteorit nu distruge între timp redacția, guvernul nu impune taxe noi care să ducă la imposibilitatea editurii de a mai edita revista și, foarte important, nu apare vreo companie care să ofere salarii de zeci de mii de euro tuturor membrilor redacției. Cum toate acestea, prin voia domnilor *Tăriceanu & Co.* nu se vor întâmpla, acest număr apare înainte de al o sută doilea.

Mă întreb și eu de ce, încă de când s-a pus problema apariției acestui al o sută unulea număr, nu m-am gândit decât la dalmațieni. Se pare că în cultura universală, 101 se află într-o strânsă legătură cu dalmațienii... Evident, din cauza celebrului film... Dar există și filmul, mai nou, cu 102 dalmațieni. Nu cred că următorul editorial va avea ca personaje principale tot dalmațienii... Deci... acest *sequel* cum zic unii nu are același efect ca și originalul.

Hm... originalul... Iată un cuvânt care apare din ce în ce mai rar... Nu mai prea apar lucruri originale...

Să ne gândim la "obiectul nostru de activitate"... Câte lucruri originale au apărut? O mulțime, vă asigur! dar despre câte am auzit? Despre puține, bineînțeles. De ce? Fiindcă nu au avut efecte surprinzătoare, deci nu ne-au prea interesat! De ce nu ne-au

interesat? Fiindcă avem noi probleme mai importante!

Dar oare dalmațienii au probleme importante? Oare de ce revin la dalmațieni? Poate fiindcă nu am nici o idee despre ce aș putea scrie într-un editorial. Poate că nu prea contează ce scrii într-un editorial. Poate fiindcă dumneavoastră sunteți printre cei mai puțini de 10% dintre cititorii revistelor care citesc editoriale. Poate fiindcă dacă în această pagină aș scrie câteva paragrafe despre istoria *Marii Britanii*, peste trei sferturi dintre cititori habar nu ar avea că a apărut așa ceva în *GInfo*.

101

Oare ce s-ar întâmpla dacă nu ar citi nimeni această pagină? Oare ar mai trebui să o scriu? Trebuie să vă spun un secret: editorialul este articolul cel mai dificil de scris...

O mulțime de timp se pierde până când prima versiune a acestei pagini iese din imprimantă. Imediat după ce e corectată și corecturile sunt efectuate începe o mică sărbătoare!

Ați putea crede că nu ar fi nici un motiv de sărbătoare fiindcă, așa cum vedeți, aproape am umplut pagina fără să spun nimic. Nici nu am de gând să spun ceva, doar să umplu pagina cât mai repede... Poate, dacă am noroc, ce scriu va avea un sens...

Dar de ce ar trebui să aibă sens? Dalmațienii tot nu înțeleg... Of, iar am ajuns la dalmațieni... Numărul viitor voi scăpa de ei! Promit!!!

Totuși, să vă spun și de ce e sărbătoare! Fiindcă editorialul este întotdeauna ultimul articol scris, deci dacă editorialul e gata, atunci totul e gata și în curând cititorii noștri se vor bucura de roadele muncii noastre!

Deci... să revenim! La ce? La dalmațieni, bineînțeles! Nu e bine! Atunci haideți să revenim la ceva ce are cât de cât legătură cu *GInfo*.

S-a încheiat etapa județeană a olimpiadei de informatică și rezultatele au fost, la fel ca și în anii trecuți, surprinzătoare. Eu cred că și un dalmațian ar fi luat mai multe puncte decât unii participanți... Mă refer la cei care nu au participat.

Sau poate dalmațienii ar fi ales probleme mai potrivite... Cu siguranță nu ar fi ales-o pe cea de la clasele a XI-a și a XII-a pe care nu a rezolvat-o nimeni... Ok... așa spun cei care nu au rezolvat-o! De fapt, au fost câțiva care au luat 100 de puncte... Îi poți număra pe degetele unui dalmațian, dar au fost! De obicei, atunci când la o problemă se ia 0 aproape pe linie, se spune că problema a fost prea grea. Recunosc că acesta a fost și impulsul meu inițial. Dar, după un studiu mai atent, mi-am dat seama că problema era, de fapt, cam ușoară.

Și, cum în patria noastră nu au fost decât câțiva elevi care să o rezolve, încep să îmi explic de ce rezultatele noastre la concursurile internaționale nu mai sunt cum au fost odată.

Poate ar trebui să încercăm să trimitem niște dalmațieni la *IOI*, *BOI* sau *CEOI*. Poate nu! Poate ar trebui să înțelegem că, datorită modificărilor din învățământul românesc de informatică, ce a fost nu va mai fi prea curând.

Mihai Scorțaru

